

եռքը Կ հնումը լուսնենար, անհնարին կը լար մեկնել արեւ, արեխան. աւան, ախամին եւն. վան զի միայն Կ հնումը էի անցնելու տոփր է ինչպէս կող, հոգի, հով, հորի:

Ի Հայերէնի մէջ ամենամեծ գերլ կատարած է իրեւ և զլիսուրաքար իով վերջանորդ բազմավանկ բաւերու հորմանց մէջ. զոր օր բարի, բարչ, մի-միոյի համերէպ: Դ գերլ ճագամար ամենատաշդուած այսի գիրն է հայերէնի մէջ իւր յեղեղուկ հնչման պատճառաւ. այսպէս ննդեւը. * Է Ե ծնունդ ունի արար-բառի մէջ. հմմ. լատ. արժես, հնդեւը. * Ք է քոն բառին մէջ. հմմ. սանկր. տնքրա. յուն. նուոս. իրը նախահայ. * Դուք. * Մ է ճագած է տոն բառի մէջ. հմմ. լատ. տօս. ուու. Ճ Ո Խ Ե ւն: Իրրեւ ձայնաւոր եւուպէսպէս ծագում ունի: Յեղեղուկ եւ եղական հնչման պատճառաւ է դարձեալ. որ - Ե հայերէն բազմաթիւ զրերու իրը լծորդ յերեւան կու գայ կարդ մը բառերու մէջ. այսպէս հմմ. պաշտան եւ պաշտան, աբանեմ եւ ա-ան. բանին եւ գետով. շի իրեւ լծորդ հմմ. ճանաչմբ եւ ժաման. + Ի համար արմատաք (Պարմատահ) գործիականի մակրացած ձեւն, հմմ. նաեւ զու զու-իմ եւ չուայ, հոս +, ի ի անցնամբ կը մեկնուի հմու եւ չուայ:

Ընդհակառակն հնդեւը. * Տ Յ է կամ * Յ է ճագած Հ ը հայ լեզուի մէջ նախապատճական ժամանակէ իսկ ճգտած է փոխւելու էի եւ կամ անաղարտ մնացած է. + Այսնաւորին առջեւը շնորհիւ իւր բաղադրեալ արտասանութեան ինկած անհետ եղած է: Սկզբնատառ ո-ի մէջ երբեմի էի (նաեւ հի մը) կորուստը աներկայ է. գիւտաւրաքար այն պատճառաւ, որ սկզբնատառ մէծաւ մասամբ բաղադրեալ ճագում ունի. այսպէս ո-ին բառին մէջ - տառը ննդեւը. * Ր Յ է կը ճագած. հմմ. սանկր. րած, լատ. թէ-իս, յուն. ուուս-ուոծ, այս ձեւերը կը ցոյցընն հայերէն սկզբնական * ՎՈՒՐ. այսպէս է նաեւ յունա-րէն մէջ Ֆ, որ շատ բաւերու մէջ անհետ կորուստ է, թողով միայն՝ (spiritus levis) նշանն եւ շատ անգամ նաեւ. (spiritus asper) նշանը, այսպէս ոնոս նախնի Բօնու; ի արգելու է, եւ Շուպերօսի. զիարդ եւ իցէ հայ մասնագրութեան սկզբէն Հ ը եւ -ը իրարէ եւապէս տարրեր պաշտօն վարած են, եւ այս պաշտօնն այնքան հանսաւոր է մանաւանդ սկերդարա մատենագրութեանց քով, որ մեծ անիրաւութիւնն կը լար այս կանոնաւորութիւնը խնդարել արդի հայերէնի մէջ, որ հնոյն հարազատ ծնունդն է:

Իւր սեփական պաշտօնն ունի նաեւ որուն երեք անսակը զանազաննել կարելի է հայ լեզուի մէջ. սկզբնական պարզ ձայնաորէ ծաց ած ու, անփոփիս ու եւ բաղադրեալ (ձայնաորէ եւ բաղադրեալէ): այսպէս բան, բուռուր, ուուն, ուուն եւն. բառերու մէջ: Որչափ ալ սոյն պէսպէս ծագմանը ու երու հնչման նկատմամբ հնութեան մէջ գոնէ զգ ալի խարութեան ուեւ պացոյց կը պակի, սակայն միշտ հաւանական կ'երեւայ զայն ենթաղբեկ՝ այն չափով միայն որչափ որ յուն. Ոի եւ օի մէջ տարբերութիւն մը դոցութիւն ուներ, Հակառակ պարագան անհնարին կ'ըլլայ կարդ մը բառերու պայմաններ հոգովում մեկնել, այսպէս ունան մասն ձեւը՝ ունառան ունառի հանդեւք:

Ու ին շատ դէպէրու մէջ սի հնչում առնեուն ընդհանուր լեզուական օրինաց համաձայն է. յունական օՍ, որուն նամանութեամբ անշուշտ Ս. Մաշտոց կազմեց հայերէն ու, ըստ ամենայնի նոյն զերն ունի, այսպէս որ վերըն ժամանակի յոյն մատենագրիները լատիներէն նի փոխարին օՍ կը գրէն կամ Յ. այսպէս Venusia կը գրէն Յնեսոսսա կամ Յնեսոստա եւ. եւ առհասարակ մէ յոյն եւ թէ լատին լեզուն կը խորչի բաղադայնէ եաքը որ գրելու բաց ի լատինական եւ եւ ր գրերէն եաքը:

(Ըստունիւլի:)

Հ. Ա. Անեսիսնսն

Ս Ա Ց Ե Ն Ա Գ Ր Ա Կ Ա Ն

Ց Ի Մ Ո Թ Լ Ո Ս Ա. Ա Պ Ե Ք Ա Ա Ն Դ Ր Ա Յ Ի

Մ Ե ծ ի ն Ա թանասի աշակերտն եւ Ա լ ի բ սանդրից հայրապետական գահուն վրայ իր երկորդ յաջորդն է Ցիմոնթէոս Ա. (381—385), ծանօթ նեկեղ. պատմութեան մէջ ընդդեմ Արիս. նոսաց գործունէութեամբն, որ եւ ներկայ երկ Պոլոյ 381ի միեղեղական Սիւնհոդասն. երբ պաշտպան հանդիմացաւ Մաքսիմոս Հնականի եւ արքունեաց աշքին ինէթ մը նկատուեցաւ. իւր աթոռոցն շահերն պաշտպանելուն համար:

Իւր գրական գործունէութեամբն շատ դոյլ յիշասակարան մնացած է. Սողմենու (Պատմ. Ետեղ. Զ. 29) կ'ընեայէ իրեն Միանմանց վա-

1 Մաքրամառութիւններ իր կենսագրութեան մաս հմայ. Dictionary of Christian Biography, Vol. IV, p. 1029—30.

բարց հաւապանոյ մը, որ այժմ անյայտ է. բայց կայ իր անուանի 63 զինով գրուածք մը՝ “Պատասխանից կանոնականը Տիմոթեոս Աղքասադ դրացւոյ”, որուն հայերենն հասած է առ մեզ Աթանասի անուանի. “Կանոնը Աթանասի գլուխը 2է”¹, դիտական Caspari իրմէ կամ իր եւլոր եւ նախորդի գեւորու բ.ի ձեռքեւն կը համարի Աթանասի ընծայուած “Մեկութիւնն ի Հանդական”²:

Բաց ի յիշուաներեւն հայ Մատենագրութիւնն պահած է Աղքասանդրից Տիմոթեոս հայրապետէն ուրիշ երեք գրուածք ալ, որոնց յունաւէն բնագիրն չէ յայտնուած տակարին: Ասսոնք են:

1. Ի պատմութենէ վարուց Ս. Աթանասի, զոր ասացեալ է Տիմոթեոս աշակերտի նորին եւ աթոռակցի Աղքասանդրացոյ³:

2. Տիմոթեոսի Աղքասանդրացույ ի խորհուրդ Տեառնընդառաջին. “Զայս որդի Դաւթի ընկալաւ Աթիւն ի գիրկն իւր, սկզբան սորութեամբ:

3. Երանելոյն Տիմոթեոսի սրբոց եպիփառապոսի Աղքասանդրու ասացեալ ի սուրբ Կոյսն Մարիամ եւ յողինյն Եղիսաբեթի:

Աթանասի վարուց Հարազատութեան մասին ինդիր կարել չէ ընել. բայց ինդրական հարկ է համարիլ երկու վրշին ճառերը, որուք Զենադրաց մէջ շաս անորոց ճակատ ունին. Տիմոթեոս անոնց 4 Հարազատու⁴ ունեցած է Աղքասանդրից աթոռու երկու գարու անըզպես մէջ. Տիմոթեոս Կուզ (457—477), Տիմոթեոս Սաղգիկոսոս (460—482), Տիմոթեոս Գ. (519—535), ասոնք եւս կարող են հեղինակ նկատուիլ: Իրաց անօրոշութեան մէջ սակայն հարկ է խուսափել նեմադրութիւններէ: Գոնէ ոյնին յայտնի կրնանք ըսել առաջին ճառի նկատմամբ, որ “Մատենագրաբան, Էն” միայն ծանօթ է մոզ: Կանգ կ’առունեք մենք յատկապէս երկրորդին քով, որմէ երկու օրինակ ունինք մեր Հաւաքանոյին մէջ լուսալինն ի թ. 7, թղ. 319ա

— 320 Քառանորդի (Ա) մէջ՝ գրուած 1439ին (Հմտ. Տաշեան՝ Ցուցակ էջ 34): Ե օրինակ անուանանիս յետագայ հրատարակութեամբ մէջ կը համապատասխանէ Դերձակեան Մարտիրոս դարի 180ծին ի Ա.Պոլիս ընդորինակած ճառից հաւաքածցին, զոր սաւացած ենք վերընը և Պղմ-սէն: Զեռագիրն նշանակալից է, ըստ որում օրինակուած Կաւանգուի Յովհ. Կողոսի յամի 1771 Մշջ Առաքելոյն թագէի Վանոց անուանի Մէծ Հառընարէն, կատարած քաղուածքի վրայէն: Եեռագիրն անթիւ է տակաւին, ուր յիշեալ ճառն կը գտնուի 73ր—76ա թղթերու վրայ:

Թ. 7. Եեռագրին համեմատ Տիմոթեոս “Աղքասանդրու Աթանաս Հայրապետի աշակերտն է, որուն կը համաձայնի կերպով մը վերագոյն նշանակութեան նորագիրն ալ: Աննետքիւն օրինակի մը համաձայն, զոր կը յիշատակէ Հ. Զարբ. (Մատ. 733) “Տիմոթեոս ասուուածասէր քահանայու լրկ”:

Հայերեւն թարգմանութեան ժամանակը անյայտ է. Եեռագիրը, ուր կը դանուի մասու, կը բարձրանան մինչեւ 1194, երբ գրուած է Պարփի 110 Եեռագիրն (թղ. 69—70. Հմտ. Macler. Catal. 49): Այս թուականն սակայն հաստատուն կուռան մը չընծայեր մեզ, որուն վրայ անկասկած յենուլ կարենակը: Թարգմանութեան ուն նկատելով կը կարծնէք թէ հայացած ըլլայ Զ. Պարուն: Հնոց քով որ եւ ից ակնարինթեան չենք պատահած այս նկատմամբ: Հայկազնեան բառագիրըն “Փաղական, բարփ մէջ յատալ կը վլրէ ճճ (Ճառագիրք) մատենէն կոչում մը, որ աղերս մ’ունի ճառին հետ (տող առ 134 ծան.): Կուռան մ’ունենայինթ թերեւս հու, եթէ յայտնի ակնարկութիւն մը գտնեինք յիշեալ աեղոյ նկատմամբ:

Մեր հրատարակած ճառի արժէքն աւելի հայրախոսական տեսակետով նշանակալից պէտք է համարիլ քան հուսորդական ոմի եւ յօրինուածութեան: Շատ անպամյոց է ընդհանրապէս խօսուածքն, բայց գաղափարական է պատկերն, առանձնայտակ պատմելու ուն եւն, որոնք հուսութեան նկարագիր մը կը ցոլցնն:

Հայերեւն լիցուն եւս պարզ է, շատ տարբեր նցն հեղինակի ընծայուած Աթանասի Աշուացանը լիցընուն, որ ինքինին եւ յունաբանութեամբ է: Իւր պարզութեամբն հանդերձ ունի իւր աղքատիկ լումաներն, զորս կը ճգէ լեզուի գանձակին մէջ, զոր օր ընջղանալ, սատարանալ, ցնինամամ, իսկ հեղինամ, խաղակել, որոնք առա-շնեամ չուն յու յերեւան կ’ելլեն:

¹ Հրտ. J. B. Pitcairn, Juris ecclesiastici Graecorum historiae et monumenta. T. I. Roma: 1864, p. 630—645.

² Հմտ. Տաշեան՝ Ցուցակ, 1053:

³ Bardenhewer O., Patrologie, S. 23.

⁴ Հրտ. Ս. Աթանասի ճառը. Թուաթէ եւ Ընդհանագութեալը. Վենետ. 1899. էջ 24—26:

⁵ Եւրաքանչերի մատին հմտ. Dictionary of Christ. Biog. IV, p. 1031—1034:

⁶ Զարգանական Հ. Գու. Մատենագրաբան նախեաց. Վենետ. 1889, էջ 732—3:

Հրատարակութեան մէջ բնագիր բնարած
եղք լ. 7 շնուագիրն (Ա), որը ո զարգացութիւնը
աելի բնշագոյն եթէ եւ հին քան ինչ մէջ, որ
փոփոխած եւ զ. օր. աւ ու պարեւոր չափ-
սակը ամեն անց ամ նշանակեց թանօժութեանը
մէջ այս կարգի տարրերութիւնը նրկու ձեռ-
ուողաց համաձայնութեան համար պետք է
դրտել որ Յ շատ յատելու ածներ ունի, որով
կը պահպին Ա.Բ. մէջ. այսպիսի յատելու ածնե-
րեն, որով մեզի հին երես քան, մուշեցիմք բնա-
գիրն մէջ, ինչպէս եւ ինչ միև լաւ պայման ըն-
թերցու ածներ. տարրերութիւնը մասն նշանա-
կուած են ծախօժութեանը մէջ:

ԵՐԵՎԵՆԻ ԽՈՐԵ ՏԱՄՈՒԹՅՈՒՆ
սրբակ հպիտիպոսի Աղքարանացրու տաշգեալ
ի սուրբ Գևորգ Մարտիրոս եւ յուղոյթա
Եպիստրեմի:

Մի արքեւ, քայլապատր ինչ մայր ինքեան
մարդունաց կամերս արքին կեւառ զՄարդիամ,
զայգաստ այլ և դշանտատրին, զար ու գրաստ
ոչ աներ, որ եւ գրան կեւառ յըրփախի կրեր. ոչ
էր նորու բացմանթիւն բնակնանց յըրփախ, ոչ
զենու որդի շըրփահից հաւաքումն. բայց միայն
սովոր սրբիք եւ մայր գնամի. Ընեւու կը բնակ
անապարհն. Եւ պարփիք մաքրի ի խօսքին հու-
թիւն տար եւ հեղութիւն եւ հսկուառու թիւն,
զի ինըն երթար յաւածագոյն եւ վեշիարեւթ
ողջուներ. ոչ ասելով յինքեան, իս կըս եմ, իսկ
ամուսի և Աստվածածին, իսկ նա մարդարեա-
նին. նա մայր Զայլին, իսկ նա Բանն Հաւար, որ
ամեածանառն յինն մարմացա, նա ծնակ
զբագն, իսկ եւ զարքեանին արգարութեան յցացեալ.
ունիմ. Արդ պարս եր նաև ամբոյն ողջունեն զլոյդա,
պարտեանամ մարդարեանին, ամբոյից յա ամա-
գոյն Աստվածածին, բանսի եւ պարս կիւ եր մայր
Զայլին բնիւնաւ առ մայր Բաննի, մայր էր յա-
ցելոյն զբագն՝ ողջոյն առ ծովզին զարքեանին ար-

1. 4. Խորենի դեղին և Ֆանտազիա. Ա - մէ
Ղրանիկը Թիմի ժէքի ապահովաբ Աթ անախ Աղջա-
ստակը Հայոցապատ ապահովաբ . . . մաքը Ղովանին, Ե.
Վ. . . Բան Հայուսութեան ապահովաբ ի Ա. Կոյս
Կառաւածածին . . . Պարք. Առանձնահատ 7.18 չ. յէ
նաւ շաւ 2. 5. Խորեն Թիմի էսքի ապահովաբ
ապահովաբ ի Առ Հայուսածածին և Ք արք պղոյն
Պարք. թ. 100 Հայուս և ի ըլլա և ի Աթ քրոն
Maclear (Catalogue, p. 40). Discours du bienheureux
Moustapha, dans la prison, Vénitien et sur le Substantiel.

5. А. Արքեալի. Խոյս. Զ-ը. 782.
 6. А. Կամենի. Տարբանակ. Խոյս. А. Զ-ը. ց.
 Վասիլի. Բ. Արքանակ. Խոյս. 7. В. Գու. Ժ.

— 10. В պայմաններում — 11-12. В. Տեսքեակեր

ρερ. παντωφόρος - Α: αγαπηθεί: ότι ερει - 16. Α. ετού-
ται: Β. ότι φυτή - 16. Α. απαραδίδειν - 17. Β. ότι
λειπει - 18. Α. αδειασθανατωρεια - 19. Β. πρωτι-
α - 20. Β. ετού... αμαρτια - Β. φτησια - 21. Β.
τι... κι... γεωπαγκούντη - 22. Β. Κανουσιασθανδη... - τι
- 24. Β. φαναρισθανειν απω - Β. φαρτησια:

գարութեան պայ ոչ պայտի ինչ ամեր զման կը պահ, այդ եղանակ ամս գիշ պար եւ լուս ամս սպաներ վեցաբերեց քանից պարս եր ի խարսխ ին են մաս թե խարսխ ին են առ ամս պար պարս եր յաս ամս պար պարս եր յաս ամս պար ինչ ու են են ամս պար պարս եր ի խարսխ յարսից նիս եր պարտարածովին զմրդ պարսն ինչ ու են են

Յու զինը յաղթառներ Մարդուն պատճեր էր
Երբեք լուսւ, առև, զաղցին Մարդուն,
Եղանակին, խաղաց մասն կաթութ ետք էր այս
վայրին սորա եւ լուս Եղանակին Հայութ սրբ էր
Օդաբա Եղանակներ ի ծննդաց կունաց ման
քան զամենեան կունցա, քանին պին ինչ
ի պատառորեք ականջաց մասն թնկարու զայն
Առան անձնին, եւ որպէս պարու ինգու
թ եան պարասատար ի մեր խորաց, որպէս
վիշտայն անառան զինեան սորիու, որպէս
մերոյի տեսներ բանկար զին տրինուք խո
ստրէան, եւ զհանգերեալ մկրտութ եան նորէ
Նորուեց, եւ մեր զորման մասն սորի պա
ցերին եւ զարգան Հարստահարեր, որպէս թէ
մաննեան ինչ ասեց առ ծննդ մէր ի դր, ինչ
առ զարունքեւին բայ զուս ուն, ուն մնոր, և եղանէ
վիրաբէս առ Եկեղ ին մի արգելուր, մի լուր
զեր թնձ քան ինգութ ետք, մի զեկեր զին ի մե
անձեց, զոր բաց մի ի մարդութեան ցանկաց
անձնութ ու անձնութ ու անձնութ ու անձնութ

25. В. ոյնէ պատփառ զման ածեր կըսմէ : Արք
երանէ ածէնգաբար Կոյսն ի տապաւարն եւ այս ա
սդուն ևն Եղանակի մէ : Վահան պարտ էր խավազութ ևն ան
աւատափարի : 20—30. Բ. ինցից պրովիժն
պարագաներն Ի. եղբայրն :

33. ՅՆ. Պատլ. Ա. 41. 33. Ա. լր. եղի :
վէ ասէ : 36. Վ. մանուկ որովանին նորու ջնայիգ :
Ա. Հոգով : 39. Ա. մժ ի ծառաւու : 37. Վ. կա
նածու մժ կոչեցաւ : Ա. վէ ինչցաւ : 38. Ա. զի ...
ակրիզաց : Ա. պաշաւառիրն լուսւ : 39. Վ.

պարու 40. B. խայտայ | 41. A. տեսանելիք | 43.
B. զնո՞ւմ մըսուն ինձնան | 44. B. պարաբա սովորքն |
— 45. B. թու թէկ | 46. A. ասեր. B. ծնողն . և
կամ | — 47. B. զգաներիքն | A. յերաներ առ թէրն |
— 48. B. Ա. մի այսպարդն ինչ ճամ ի՞ւ մինչուն ինձնան |
50. 1. A. որոշ բ. — 51. Բ. մարդուն պարապարինքն, պա-
տէր . . . B. պահէրք | 52. A. բաց մինչ օնցինան և
— 53. A. թի մինչեւ | — 54. A. թի չունելուն | 55. A.
պարաբերքն | 56. A. Եղանակիքն | B. ոչ եւ ա |
57. A. թի ինչ | 58. B. ուոր. A. զՄիկայան | B. զո-
գարան | — 59. A. ցուցանակն չհնարին արձի ըս-
տին ազ. | 60. A. ասեալ | — 59-62. Պ. - 1. Ա.
43. 44. — 62. B. եկեղեց առ իւ | 63. B.
ցան զի:

Արդ առ անոնց արձակեցաւ քանզի ահա իրեւ 100
եղիս այս պատճի գու յարկածի թի, խորոց մա-
տուկ ցնաբար յարապարի ինձն մ. զնանձն զար-
գար առ անձն անքարուց մատու իր. Գնանձն եւ մար-
տա անձնագույնից եւ անպարհ քանզի պրցի
յնձնանական առաջնանձն բարապարի ընթացից ինչ-
պարի պարագ վայելր, եւ պրցի անփունինք, եւ 110
պրցի պարագ վայելր, եւ պրցի անփունինք այ-
սուր թշնամուր ընծութեամբ անսանձն զիրա-
քանիւր առ, ինչ անբարութ ոչ արտակցուր առ, եւ
ուրիշ թշնամութ ոչ խորապելը, եւ ոչ պար-
զանակը գելացնինք:

Արանիեր եւ զու ի կանցոյ, ով Հասու ածառ
մին, որ զոտ ամիս երգութիւնը տևական արդյոց
աղաքարեր, ի եղբար կատարութեա ասպեքտը նաև ի
Շետանե, ով կողմէն՝ զարդարն թիւնու, զի պատ-
մուեր է, որ ի քեզ է ու չեղեց գերանի թիւնու, 140
զի որ բայ քո ձեռ ամրէ ի, մանահանակ է կրօնակի-
ւու զու, ով Հասու ածառին, որ Հասատաքար, թէ
եղբար կատարութեա ասպեքտը ի քեզ ի Շետանե:

Ընդ Խառնածածանին, եւ մեր ամենքերեան, ընկայութ զբարսութիւնն, որը առանձնաւոր ենք՝ 120
ներկրպագելի որդյո Խառնածածանին, եւ ընդ
Խառնին, որը բարութեան Առան Նաներին.
Ծնց մատը Համանաւեին, որը զամենա իրեանց
տաճառ Համանաւեին արօքին, եւ ժամանական
զամարտին իրեանց ետան, ընդ անհանգացերդին, 130
որը աշխարհա անուննենէ փարիզն. որդ Տար-
սին Եղանակ երանին, որը յամենայն գիրական
փայտութեան պահէն զամանա իր երանի. Ծնց
երացերդը քանակ զաման եւ մարմանաւերը՝ որը
շաւոր ու ինքանա քարի արթանը եւ ինչուուածունը՝ 135
թեամբ եղ եւ, եւ հանգեր Հարք զՊրոբի, եւ հան-
գեր Որդ ու շաւուին ուորը Ներկրպագելի Համանոյի
ուորը Եղանակութեանն, զի նմա եւ փառը եւ
պատրի պարմ եւ միջուն: